

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobkyně: **V. T. T.**, nar. XXXX, XXXX státní příslušnosti, bytem P., zast. **Mgr. Petrem Václavkem**, advokátem v Praze 1, Opletalova 1417/25, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, Praha 3, Olšanská 2, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 6. 2012 č.j. CPR-1196-2/ČJ-2012-9CPR-V238, t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12. 6. 2012 č.j. CPR-1196-2/ČJ-2012-9CPR-V238 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 9.760,- Kč na náhradě nákladů řízení do rukou jejího zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta, a to do 30 dnů od dne právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se domáhá zrušení *rozhodnutí žalovaného*, které je uvedeno v záhlaví a kterým bylo zamítnuto její odvolání ve správním řízení a zároveň potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha ze dne 28.11.2011 č.j. KRPA-71074/ČJ-2011-00002 (dále „*rozhodnutí správního orgánu prvního stupně*“). Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, jehož zrušení rovněž požaduje, byla stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí v návaznosti na dříve vydané správní rozhodnutí ze dne 4.5.2010 č.j. CPPH-8339/ČJ-2010-004003, ukládající žalobkyni správní vyhoštění a zákaz vstupu na území České republiky po dobu tří let. Žalobě byl přiznán odkladný účinek.

Předmětem soudního přezkumu není správní vyhoštění jako takové, nýbrž procesně samostatné rozhodnutí žalovaného včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jímž byla žalobkyni podle ust. § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), nově stanovena doba k vycestování z území České republiky v návaznosti na rozhodnutí ze dne 4.5.2010 o správním vyhoštění (č.j. CPPH-8339/ČJ-2010-0043003). Předmětem tohoto soudního přezkumu není ani rozhodnutí téhož žalovaného, které se týká zamítnuté žádosti o povolení obnovy řízení v otázce správního vyhoštění a jehož přezkum probíhá u soudu pod sp. zn. 10A 131/2012.

V *prvním žalobním bodě* žalobkyně namítá, že při stanovení nové doby k vycestování v korelaci s rozhodnutím o správním vyhoštění byly naprosto pominuty její aktuální poměry, zejména poměry rodinné, přestože rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno před půldruhým rokem. Žalovaný se podle žalobkyně paradoxně neztotožňuje s její námitkou, že podle ust. § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vydá policie nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu po vyžádání závazného stanoviska Ministerstva vnitra podle odstavce 1 téhož ustanovení, vzniknou-li důvody znemožňující vycestování cizince po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění. Žalobkyně, která je již pokročilejšího věku, je osobou bezúhonnou a v zemi svého původu se nemá kam vrátit, připomíná své rodinné vazby s tím, že na území České republiky zůstává po boku své rodiny a že z obsahu spisového materiálu jasně vyplývá, že na území České republiky má manžela D. D. S., dceru T. H. T. D. a syna D. D. S. a že celá její rodina žije na území České republiky oprávněně. To budí pochybnosti, zda by její případné nucené vycestování bylo opravdu v souladu se zákonem a mezinárodními dokumenty a zda je přiměřené možným dopadům do jejích práv a oprávněných zájmů. Podle žalobkyně zásah do rodinného a soukromého života lze mimo jiné považovat za důvod znemožňující vycestování v souladu s ust. § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jelikož vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně má tak za to, že posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího rodinného a soukromého života byl provedeno zcela nedostatečně, když správní orgán prvního stupně otázku přiměřenosti vůbec neřešil, přestože disponoval listinnými důkazy o tom, že na území České republiky má veškeré rodinné zázemí, a přesto otázku přiměřenosti uzavřel pouze krátkým odkazem na ústní jednání provedené v původním řízení před více než dvěma roky.

Ve *druhém žalobním bodě* žalobkyně namítá, že napadené rozhodnutí o nově stanovené době k vycestování bylo vydáno více než půl roku po vydání závazného stanoviska ze strany Ministerstva vnitra. Zvažované okolnosti byly v době stanovení nové doby k vycestování neaktuální. Ze strany žalovaného i správního orgánu prvního stupně tak nebyl podle žalobkyně zjištěn skutkový stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Pokud se jedná o závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 16.3.2012, kterým bylo potvrzeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 16.3.2011, žalobkyně připomíná, že bylo vydáno na základě požadavku správního orgánu ve věci jiného správního řízení, a to šest měsíců poté, kdy bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Ani obsah tohoto stanoviska neodstraňuje vytýkané vady.

Odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kterým byla žalobkyni nově stanovena doba k vycestování z území České republiky, se opírá o závěry závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 16.3.2011, podle něhož nebyl shledán důvod

znemožňující vycestování do země státního občanství. Rozhodnutí žalovaného uvádí, že nebyly shledány důvody pro změnu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a že žalovaný nesouhlasí s námitkou účastnice řízení (tzn. žalobkyně), podle níž nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci a policie má vydat nové rozhodnutí, vzniknou-li důvody znemožňující vycestování po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění, jestliže vycestování nemusí být možné pro rozpor se závaznými mezinárodními dokumenty. Žalovaný má za to, že skutečnosti uváděné v odůvodnění odvolání podaného proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mohla jako účastnice řízení uplatnit v řízení vedeném ve věci správního vyhoštění. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyslovuje domněnku, že žalobkyně se nemůže domáhat ust. § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť důvody, které uvádí, nevznikly po dni nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Poukázání na článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a výhrady s ním spojené jsou pak podle žalovaného pouze obecného charakteru a vydané rozhodnutí nebude nepřiměřeným zásahem do jejího soukromého a rodinného života, jestliže sama žalobkyně v rámci řízení o správním vyhoštění odpověděla na otázku, zda existují důvody, které by jí bránily ve vycestování, negativně.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a k otázce přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života uvedl, že žalobkyně během řízení o správním vyhoštění uváděla, že na území České republiky se nachází dcera T. H. D. T., a že měla během tohoto řízení dostatek prostoru, aby uvedla skutečné rodinné a soukromé vazby na území České republiky. Žalovaný setrvává na stanovisku, že se žalobkyně nemůže dovolávat ust. § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neboť důvody, které uvádí, nevznikly po dni nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán prvního stupně nepostupoval v rozporu se zákonem, když si nevyžádal závazné stanovisko k otázce vycestování žalobkyně. Žalovaný dále odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí, že předmětem řízení o žádosti o stanovení nové lhůty (resp. doby) k vycestování není zjištění skutkového stavu věci, je-li zřejmé, že nově uváděné námitky mohla žalobkyně uplatnit plně již v původním řízení. Vydaným rozhodnutím nebude podle žalovaného nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života žalobkyně. K žalobní námitce, že vycestování žalobkyně by bylo v rozporu s mezinárodními smlouvami, má žalovaný za prokázané, že v uvedeném případě nejde o soukromé vazby, na které by se měl vztahovat článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný připomíná, že není pravdou, že by se příslušný správní orgán nezabýval rodinnými vazbami žalobkyně. Neztotožňuje se ani s námitkou, že otázka zásahu do rodinného a soukromého života byla posouzena omezeně, když správní orgán prvního stupně přihlédl pouze a jen k dceři žalobkyně, neboť v řízení sama žalobkyně další rodinné vazby neuváděla.

Soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání, přestože jeho nařízení žalobkyně předpokládala. Shledal totiž, že žaloba je důvodná a ve věci jsou dány důvody pro postup podle ust. § 76 odst. 1 s.ř.s. Napadená rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a při rozhodování vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Podle ust. § 120a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vydá Policie České republiky nové rozhodnutí ve věci podle zvláštního právního předpisu po vyžádání závazného stanoviska Ministerstva vnitra podle odstavce 1 tohoto ustanovení, vzniknou-li důvody znemožňující vycestování cizince po dni nabytí právní moci rozhodnutí o vyhoštění.

Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže by byl jeho důsledkem nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. S rozhodnutím o správním vyhoštění je obligatorně spojeno – mimo jiné – i stanovení doby k vycestování z území České republiky (srov. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), není-li jako v tomto projednávaném případě později stanovena podle ust. § 118 odst. 3 cit. zákona nová doba k vycestování z území.

Podle ust. § 179 odst.1 zákona o pobytu cizinců, jež vymezuje důvody znemožňující vycestování, není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy vyjmenované v odstavci 2 tohoto ustanovení. Za vážnou újmu podle zákona o pobytu cizinců se mimo jiné považuje situace, kdy vycestování cizince by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle čl. 8 bodu 2. Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nemůže státní orgán do výkonu práva na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Ze správního spisu žalovaného přesvědčivě vyplývá, že na otázku týkající se příbuzných v České republice žalobkyně sdělila dne 3.5.2010 službě cizinecké policie, že zde má dceru D. T. T. T. H., nar. 22.2.1985, která zde má trvalý pobyt a finančně ji podporuje (protokol o vyjádření účastníka správního řízení č.j. CPPH-8339/ČJ-2010-004003), a že v Čechách má manžela D. D. S. (narozeného v prosinci 1958), který žije v P., a syna D. D. S. (nar. 6.6.1982), který bydlí ve městě P. (dodatek k protokolu o vyjádření účastníka správního řízení) s tím, že ostatní děti jsou v Anglii na studijním pobytu. Do protokolu žalobkyně rovněž uvedla, že její rodný list má manžel, který zde má dlouhodobý pobyt, a že mu řekne, ať ho co nejdříve přinese. Ze správního spisu, resp. z rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 4.5.2010 rovněž vyplývá, že správnímu orgánu bylo známo, že se na území České republiky nachází dcera žalobkyně T. H. D. T., nar. 22.2.1985; jsou-li jména těchto rodinných příslušníků v textu rozsudku uváděna pravopisně odlišně, vyplývá to jen z přesné citace jednotlivých písemných dokumentů založených ve správním spise. V rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 28.5.2012 č.j. CPR-7915-5/ČJ-2011-9CPR-V238, které časově předchází napadenému rozhodnutí žalovaného, jsou mezi účastníky řízení uvedeni vedle žalobkyně i D. S. D., nar. 6.6.1982, a D. S. D., nar. 20.12.1958.

Předmětem přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně není správní vyhoštění jako takové, tedy důvody pro nucené ukončení pobytu žalobkyně, která je cizinkou, na území České republiky, nýbrž rozhodnutí o nově stanovené době k vycestování. Stanovení doby vycestování je z procesního hlediska relativně samostatné k základnímu verdiktu, tedy výroku o nuceném ukončení pobytu, zvláště když se jedná o nové (druhé) stanovení doby k vycestování, k němuž došlo v případě žalobkyně s odstupem 1,5 roku od rozhodnutí o vlastním správním vyhoštění, resp. ukončení pobytu.

Úvaha o relativně samostatném rozhodnutí v poměru k základnímu výroku o ukončení pobytu žalobkyně na území České republiky je významná vzhledem k procesní svázanosti výroku o ukončení pobytu s výrokiem zakazujícím cizinci vstup na území členských států Evropské unie, jak ji vnímá konstantní judikatura, která naopak připouští, aby správní orgán z vážných důvodů dodatečně novým rozhodnutím stanovil nebo změnil lhůtu ke splnění

povinnosti, konkrétně nově stanovil dobu k vycestování z území České republiky (viz rozsudek uveřejněný pod č. 1229/2007 Sb. NSS).

Soud dospěl k závěru, že spolu se stanovením nové doby k vycestování z území České republiky, zvláště po určitém časovém odstupu od vyřčení výroku o ukončení pobytu, je nezbytné se opětovně zabývat otázkou, zda tu není překážka, která znemožňuje vycestování cizince, a zda by důsledkem tohoto vycestování nebyl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, zde žalobkyně. Shodně se žalobou má soud za to, že vycestování cizince, u něhož taková překážka existuje, by bylo podle ust. § 179 odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců v rozporu s mezinárodními závazky České republiky vyplývajícími z přijetí principu respektování soukromého a rodinného života, jak jej vymezil článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Je pravdou, že správní orgány prvního i druhého stupně včetně příslušného ústředního správního úřadu, pokud jde o přijetí závazného stanoviska k možnosti vycestování, se zabývaly otázkou případného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně při ukončení pobytu na území České republiky, avšak v zásadě se jen omezily na konstatování, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyně, aniž by přesvědčivě rozebraly, zdůvodnily a doložily svůj závěr o přiměřenosti rozhodnutí ve vztahu ke všem třem výše uvedeným nejbližším rodinným příslušníkům žalobkyně. Přítomnost těchto tří rodinných příslušníků na území České republiky přitom byla správním orgánům dobře známa, jak lze dovodit z obsahu dokumentů založených ve správním spise. Dospěla-li situace do stadia nového posuzování doby vycestování a rozhodnutí o ní, bylo nezbytné se také nově, aktuálně vypořádat s tím, zda tu je či není důvod znemožňující vycestování a ve své podstatě spočívající v prověření skutečných rodinných vazeb žalobkyně na zmíněné tři rodinné příslušníky.

Soud samozřejmě nepředjímá řešení ani kladné, ani záporné. Zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného správního orgánu druhého stupně proto v žádném případě neznamená precedent v tom, že osobě, které by bylo uloženo správní vyhoštění a která má na území České republiky rodinné příslušníky, by vždy automaticky svědčil „důvod znemožňující vycestování“ podle ust. § 179 zákona o pobytu (např. tehdy, představoval-li by cizinec nebezpečí pro bezpečnost státu). Zrušení rozhodnutí v tomto konkrétním případě znamená, že při rozhodování o stanovení nové doby k vycestování v návaznosti na dřívější rozhodnutí, jímž bylo uloženo správní vyhoštění, je nezbytné opětovně aktuálně zkoumat, zda důsledkem vycestování nebude nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života, a to v rámci prověření toho, zda tu není důvod znemožňující vycestování (§ 179 odst. 2 písm. d/ zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 119a odst. 2 téhož zákona a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod), neboť jde o skutečnost, jejíž posouzení podléhá případným změněným podmínkám. Skutečnost, že napadené rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející řízení je samostatným řízením, koneckonců vnímá žalovaný shodně se soudem (viz vyjádření žalovaného ze dne 23.7.2012 č.j. CPR-1196-14/ČJ-2012-9CPR-V238).

Správnost závazného stanoviska sice nemá správní orgán možnost posuzovat, může však být předmětem soudního přezkumu, je-li účastníkem zpochybněna (§ 75 odst.2 s.ř.s.). Výše uvedené argumenty se v zásadě týkají i obou výše zmíněných závazných stanovisek, v nichž soud postrádá prověření skutečné existence či neexistence rodinných vazeb pro zdůvodnění závěru, že tyto rodinné vazby nejsou takové povahy či intenzity, aby byly překážkou pro vycestování. Závěr ministerského stanoviska ze dne 13.3.2012 sice uvádí, že se správní orgán *zabýval zevrubně všemi relevantními skutečnostmi*, aniž by však přiblížil, jakými

skutečnostmi a jak, resp. jaké skutečnosti má na mysli, zvláště když bez dalšího zdůvodnění uvádí, že *neshledal v tomto směru nedostatky*.

Správní řízení tedy postrádá dostatečné zjištění skutkového stavu. Zčásti lze i konstatovat, že jeho výsledky vtělené do odůvodnění rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně nemají dostatečnou oporu ve správním spise, pokud jde o to, že správní orgány měly přinejmenším poznatky o přítomnosti zmíněných tří rodinných příslušníků na území České republiky i za situace, kdy se žalobkyně ke kladeným otázkám vyjadřovala ne zcela přesně, jak by bylo obvyklé.

Z uvedených důvodů soud rozhodl tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatku důvodů, nedostatečné opoře ve správních spisech a zároveň nedostatečném zjištění skutkového stavu, který vyžaduje doplnění (§ 76 odst.1 písm. a/ a b/ s.ř.s.). Současně rozhodl podle ust. § 78 odst.4 s.ř.s. o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst.5 s.ř.s.). Neshledal přitom nutným rušit ve smyslu ustanovení § 78 odst.3 s.ř.s. zároveň i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které předcházelo rušenému rozhodnutí žalovaného, i když je žaloba žádala. Další postup při doplňování dokazování a zjišťování skutkového stavu pro účely posouzení existence či neexistence důvodu znemožňujícího vycestování proto ponechává na žalovaném.

Výrok o nákladech řízení vychází z ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má účastník řízení, který byl ve sporu úspěšný, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníku, který ve věci neměl úspěch. Výše těchto nákladů představuje zaplacený soudní poplatek v částce 4.000,- Kč (za žalobu a úspěšný návrh na přiznání odkladného účinku) a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby včetně tzv. paušální náhrady (v celkové výši 5 760,- Kč včetně daně z přidané hodnoty, jejímž plátcem je zástupce žalobkyně), celkem tedy částku 9.760,- Kč (vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 57 odst. 2 s.ř.s., čl. IV bod 1. zák. č. 500/2012 Sb.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. ledna 2015

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu